

Митрополит Фотије: Бог није створио човека за смрт



Његово Високопреосвештенство Митрополит зворничко-тузлански г. Фотије је служио на празник Светог и праведног Лазара свету архијерејску Литургију у Саборном храму у Дервенти.

У порти храма митрополита Фотија су дочекали архијерејски намесник дервентски протојереј-ставрофор Радојица Ћетковић, свештеници, свештеномонаси, ђакони, верни народ и градоначелник г. Игор Жунић. У току свете Литургије, митрополит Фотије је рукоположио ђакона Драгана Милојевића, вероучитеља у Дервенти, у чин свештеника. Чланице Кола српских сестара Царица Милица организовале први хуманитарни васкршњи базар на којем су изложени ручни радови, послastiце и васкршње декорације које су вредно припремиле. Беседио је митрополит Фотије:

– Часни оци, господине градоначелниче, уважена господо, драга децо,

Ево нас на крају шесте недеље Великог и Часног поста. Данас празнујемо Васкрсење Лазарево и сутра, ако Бог да, настављамо исти двоједини празник Цвети. Улазимо полако у Велику недељу, велику животну и свесветску драму која нам говори о последњим догађањима у граду Јерусалиму, о страдању

Христовом и о Његовом славном Васкрсењу. Учествоваћемо у тим догађајима кроз богослужења.

Данашњи празник, Васкрсење Лазарево, је један диван празник. Имао сам прилике да будем у Светој Земљи и видео сам Лазарев гроб. Још увек се победа живота над смрћу осећа на том месту, тако сам се некако осетио. Господ је ту дошао са својим ученицима, то место је било неколико дана хода од Витаније. Као што увек има оних који сумњају тако је било и тада. Господ је дошао да покаже како је Он Васкрсење и Живот. Овај догашај показује да где је Христос са нама ту је победа над смрћу и ту живот тријумфује. Тако је било и када је Господ наш Исус Христос васкрсао Јаирову кћер. Ушавши у кућу, одмах су се почели фарисеји и књижевници подсмевати када је Господ рекао: „Девојка није умрла, него спава“ и додао да иде унутра да је пробуди. Они нису били припремљени за тајну васкрсења. Било је чудесно и када је Господ васкрсао из мртвих сина јединца удовица из Наина. Господ је ишавши са ученицима зауставио погребну поворку и само рекао: „Младићу, теби говорим: Устани!“ Младић је васкрсао. Васкрсење Лазарево и поменутих других двоје је било праслика и указивало на васкрсење Христово које ће се збити са суботе на недељу. То је централни догађај ка коме идемо и стремимо.

И ми хоћемо да задобијемо плодове васкрсења, зато је данашњи дан велики. Али, он нас ставља пред дилему како би се ми понашали у овој ситуацији. Да ли би били међу људима који се питају ко је Христос и да ли ће и мене исцелити и васкрснути као што је неко тамо? Да ли би били слични Марти и Марији које са крајњим смирењем, у тузи духовној, жале што Господ није био ту верујући да њихов брат тада не би умро. Драматично је о томе и говорити. Господ је и сам заплакао прилазећи Лазаревом гробу. Људска природа се буну против смрти. Смрт није природна за нас. Када се Господ молио у Гетсиманском врту, молио се на тај начин да је његов зној био као капи крви. То је борба човека против смрти. Бог нас није створио за смрт, него за вечни живот.

Да не би понављали целу икономију спасења од Адама до данас, рећићемо да је цела историја борба за живот. Ми, Срби, када смо кренули у Косовску битку смо знали да ће многи остати тамо. Зато се и пева у песмама да се Лазар са војском причестио у цркви у Самодрежи. Тек онда су ишли на Косово да ратују са три пута бројнијим и јачим непријатељем. Они су знали да ће многи оставити своје главе и кости, али су ишли да се боре за Царство Небеско. Битан је приступ кретања ка вечности да нисмо загледи у земљу и да не тежимо само земаљском царству, као што је Вук Бранковић у пресудно

тренутку битке, видевши да ће изгубити, повукао се.

Борба, браћо и сестре. Боримо се свакодневно са собом и за добро у себи. Боримо се за оно што васкрсава у нама. Као што апостол Павле каже, ми ћемо сви проћи као кроз пламен. Оно што буде у нама Христороко то ће преживети тај пламен, а оно што је људско, земаљско и трулежно ће остати у том пламену. То је сигурна победа.

Хвала вам што сте дошли у оволиком броју овде. Хвала вам што помажете проти Радојици и овој црквеној општини. Ову светињу ћемо и осликати, ако Бог да, ускоро. Дервента је за нас врло значајан духовни центар у нашој Епархији. Прошле године сам служио овде на Велику Госпојину поводом славе храма и града, можда дођем и ове године.

Знамо да је Господ Христос Васкрсење и Живот. Ми смо се данас, браћо и сестре, причестили Васкрслим Христом. Силе васкрсења су у нама. Писао сам једну песму о једном светогорском монаху, Стефану Данилејцу, који предивно пева. Написао сам: У песми је овој сила васкрсења- и заиста је тако. Поготово треба да буде у нама и нашим делима, у срцу нашем и души те да се то манифестује кроз љубав према Богу и према ближњима. То је наша победа. Тиме нас Господ врло често да васкрсава из мртвих. Колико често будемо потпуно у некој духовној смрти, али Господ долази и са једном речју подиже из мртвих. Господ је увек близу да нам пружи руку како се каже у једној другој песми. И ми да будемо такви и да овде сви заједно подржавамо проту Радојицу. Он се бори овде око свог намесништава, али и других намесништава у Епархији.

Када су нам цркве пуне и душе су нам пуне. Не може ни највећи непријатељ да нас победи. Не могу нас ни адске силе победити, јер је Црква Тело Христово. Ми треба да будемо достојни и да будемо слични Марти и Марији. Треба да будемо слични праведном Четвородневном Лазару. Треба да будемо слични и убогом Лазару који се такође помиње у Јеванђељу. Они су били људи Христови, људи Божји. То је оно што даје хришћанство свакоме, био тај неко владика, патријарх или било ко. Живели! Бог вас благословио и свако вам добро даровао!



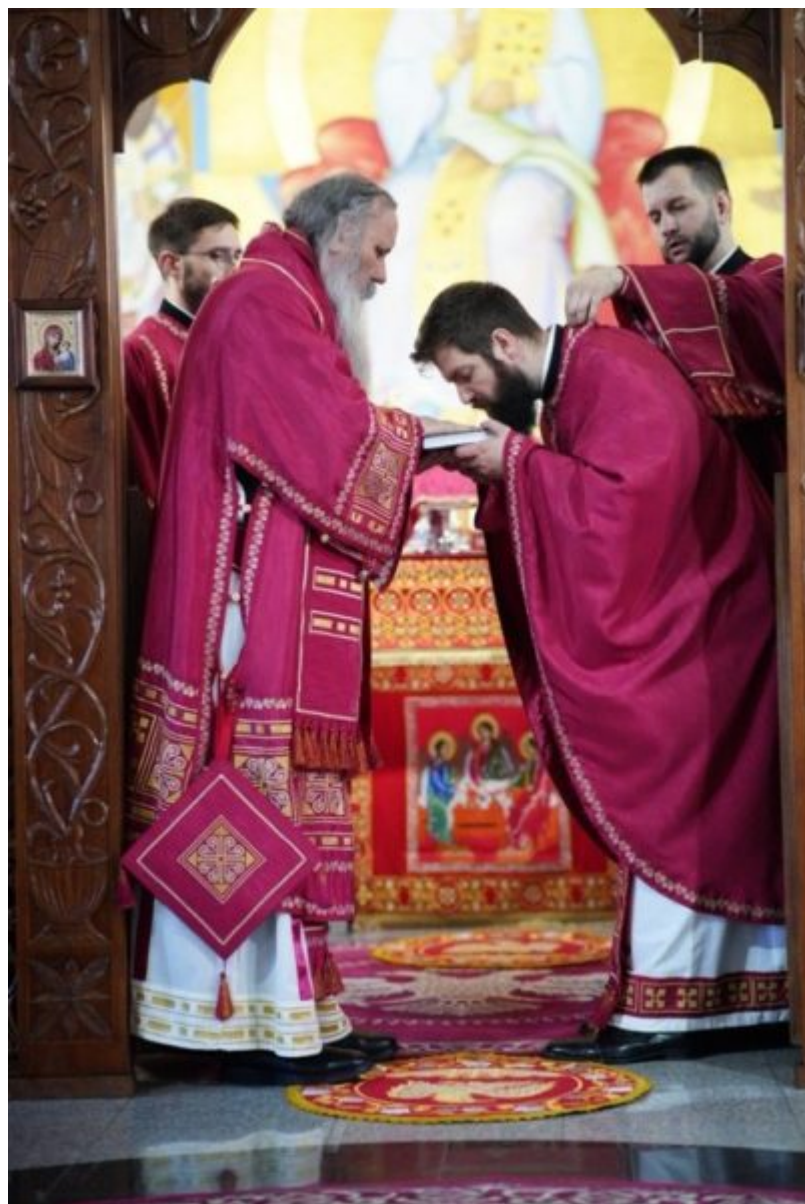












spc.rs